

اثر: انجلابران

ورود زنان انگلیسی بخدمات کشوری

ترجمه: محسن رازقی

ورود زنان بخدمات کشوری - ۱۰۲ سال پیش یعنی در ۱۸۷۰ صورت گرفت. این جریان بطور غیر مستقیم توسط ملکه ویکتوریا تحقق یافت و جالب اینستکه بغوی میتوان او را اولین زن «آرامی» کد هواخواه دادن حق رأی بزنان بوده بحساب آورد. تا این تاریخ مشاغل زنان بآموزگاری (سرخانه) - خدمتکاری و باکارهای خیلی پست با دستمزدهای ناچیز و ساعات کار طولانی محدود بود.

ملکه ویکتوریا از مشکلات زنان در یافتن کار، آگاهی عمیق ونسبت بانها همدردی وسیعی داشت بر اثر پیشنهادیکه توسط ملکه در ۱۸۵۳ بژنرال وایلد بعمل آمد، استخدام دختران در ادارات تلگراف عملی شد.

اول، کمپانی تلگراف و برق بین المللی بود که وادارگردید تا صداقت خود را نسبت بزنان با استخدام شش دختر بعنوان تلگرافچی با حقوق ۶ شیلینگ دو هفته ابراز نماید.

در پنجم فوریه ۱۸۷۰ کمپانیهای تلگراف به وسیله اداره پست در دست گرفته شد و بهمین علت زنان برای اولین بار همراه با اداره پست، وزارتخانه پشاهنگ در استخدام زنان مستخدم کشوری شدند.

مخالفت عظیمی نسبت بانحاق زنان به خدمات کشوری وجود داشت و وزارتخانه ها سالهای درازی بعنوان یک دلیل بزرگ علیه استخدام زنان بدشواری های کار زنان و مردان در کنار هم اشاره میکردند اما این امر در ۱۸۷۲ توسط اداره پست آزمایش شد و نتایج آن موفقیت آمیز بود. یکی از صاحب منصبان اداری گزارش نموده است که زنان با محدود ساختن مردان کارسند در طی ساعات بسیاری از روز، خصائل آنها را تا بعد نجات درگفتار و کردار بالا بردند و این درست چیز است که در جاهائیکه تنها مردان کار میکنند کمتر وجود دارد. بعلاوه مردان بیشتر مایلند که بکار متشی های زن (تا بهمدیگر) کمک کنند.

مدیر کل پست در ۱۸۷۳ گزارش نموده است که وقتی که بوسیله آگهی اعلام شد که ۱۲ پست خالی برای خانمها با دستزدی از ۱۴ تا ۱۷ شیلینگ در هفته وجود دارد. بیش از ۱۲۰۰ داوطلب خود را معرفی نمودند. بطوریکه شاعران عظیم جنب اداره کمیسیونرهای خدمات کشوری در (کانن رو) مدتی بسته شد. در ۱۸۷۵ زنان در اداره تجزیه تلگرافات، اداره نامه های مرجعه و در بانک پس انداز، قسمت جدیدتر از روزانه کار میکردند. معهذاً مردان استقبال گرمی از آنها بعمل نمیآوردند و بیشتر مایل بودند که میتینگهای ابراز تفرق تشکیل دهند تا مقامات دولتی علیه استخدام آنها اعتراض کنند.

ایده زنانیکه این نوع کارها را در اداره پست انجام میدادند، فقط بعنوان هوی و هوس چند نفر افراد متنفذ بحساب میآمد. و کار کردن در ادارات از آگاهی و هوشیاری بکزن بدور شمرده میشد. و وقتی که مشاهده شد که دختران زیبا نیز کار خود را جدی میگیرند و میتوانند اعداد و بدون اشتباه جمع و تفریق نمایند. باعث تعجب بسیار شد. در ۱۸۸۸ درآمدهای داخلی - اولین وزارتخانه ای بود که زنان را بعنوان ماشین نویس استخدام کرد. آنها در بدو امر بوسیله مؤسسه ای که ماشین تحریرها را تهیه میکرد بکار دعوت میشدند و جزئی از تجهیزات اداری بحساب میآمدند. و کمی بعد بود که آنها چیزی بیش از فقط ماشین شناخته شدند. ابتدا اشکالاتی بروز کرد که چه عنوانی باین اداریهای جدید داده شود و بعد پیشنهاد شد که آنها «خانمهای ماشین نویس» خوانده شوند و یک آگهی بعنوان «ماشین نویسها» پای یکی از پلکانها گذاشته شد. در این زمان، ماشین تحریر دوران کودکی خود را میگذراند و اداره

تدارکات با عنایت و لطف بدان نمینگریست و احساس میکرد که خرید این ماشینها نیابستی تشویق شود، ولی پیشرفت و تکامل متوقف نشد و ماشین تحریر جدیدی با حروف بزرگ بیازار آمد و اینها بتدریج با ادارات توصیه شدند.

وزارتخانه های بیشتری با اکراه درهای خود را بروی زنان ماشین نویس گشودند ولی همیشه آنها در اطاقهای عقب و کوچک ساختمان بطور مجزا کار میکردند.

در ۱۸۸۹ اولین خانم ماشین نویس در وزارت کشاورزی ناچار بود در یک اطاق کوچک کتف در طبقه هم کف کار کند و هیچیک از کارمندان بیش از ۱۰ سال مجاز ورود باطاق او نبودند.

در ۱۸۹۰ وزارتخانه دیگری تشویق شد که دو خانم ماشین نویس با حداکثر ۲۱ و ۲۳ شیلینگ در هفته بجای سه کارمند مرد متصدی تهیه پاکت نویس که دستمزدشان سالی ۱۰۰ پوند بود، استخدام نماید. زنان در قسمت فوقانی ساختمان در یک اطاق مغلل کار میکردند و کار و غذایشان از راه دریچه ای که در دیوار بود تحویل میشد. آنها اداره را یکرهج زودتر از مردان ترک میکردند و هیچ مردی مجاز نبود که بدون اجازه مخصوص از یک مقام رسمی (که باسانی هم ناپس کسب نبود) کار پیش آنها ببرد. و حتی زمانیکه بر تعداد آنها افزوده شد باز هم مجاز نبودند در قسمتهای عمومی آمد و رفت کنند و هنگامیکه میخواهند حقوق دریافت نمایند بصورت کروکدیل بوسیله یک سرپرست بطرف صندوق راهنمایی میشدند. این وضع آنها، برای مردانیکه عادت کرده بودند از لای درها دزدانه نظر کنند یا پشت ستونها در کردورها پنهان شوند تا آنها را بهنگام عبور به بینند، بسیار جالب بود. و حتی گفته شده است که در حول و حوش اینمدت عجوبهای شدیدی با تصادمات و حل دادنهای زیاد برای اشغال سوراخ کلیدهای مناسب وجود داشته و البته قویترینشان بهترین موقعیت را جهت دیدن تعدادی ساق خوش تراش در حال عبور بدست می آورده است.

تا ۱۸۱۲ خانمهای ماشین نویس حداقل در هفت وزارتخانه استخدام شدند ولی از پائین بودن دستمزدها - محروم بودن از بازنشستگی - نداشتن اسکانات بسیاری ترفیع با همقطاران مرد ناراضی بودند.

در ۱۸۹۴ عرضحالی بخزانهداری نرستاده و تقاضا نمودند که حقوقشان

افزاده شود و در کادر ثابت خدمات کشوری قرار گیرند. در مجلس نمایندگان نیز سوآلی در باره شرایط خدمت آنها بعمل آمد و بدین ترتیب خانمهای ماشین نویس بعنوان یک طبقه در خدمات کشوری شناخته شدند.

با شروع جنگ در ۱۹۱۴ موانع بیشتری برداشته شد و در حدود ۶۰۰ خانم در نیمی از ادارات دولتی بعنوان ماشین نویس و تند نویس ماشین نویس استخدام شدند. نامه رسانان دختر در مانتوهای قهوه‌ای خود به ادارات سرازیر شدند و با پایان جنگ استخدام زنان در خدمات کشوری باز هم وسعت یافت.

در ۱۹ مه ۱۹۲۰ در مجلس نمایندگان گفته شد که: «یکی از ثمرات بزرگ جنگ نشان دادن ارزش خدمات زنان بدولت بود.» ولی با وجود اینها تازه در سال ۱۹۳۵ بود که بزنان نیز همانند مردان حقوق بازنشستگی تعلق گرفت. با جنگ دوم جهانی باز هم بر موانع بیشتری غلبه شد و امروز زنان مشاغل پرسوولیتی را در تمام وزارتخانه‌های خدمات کشوری بعهده دارند و حقوق مساوی برای کار مساوی دریافت میکنند.

پایان

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
 پرتال جامع علوم انسانی